

Contemplant la catástrofe del Dipòsit

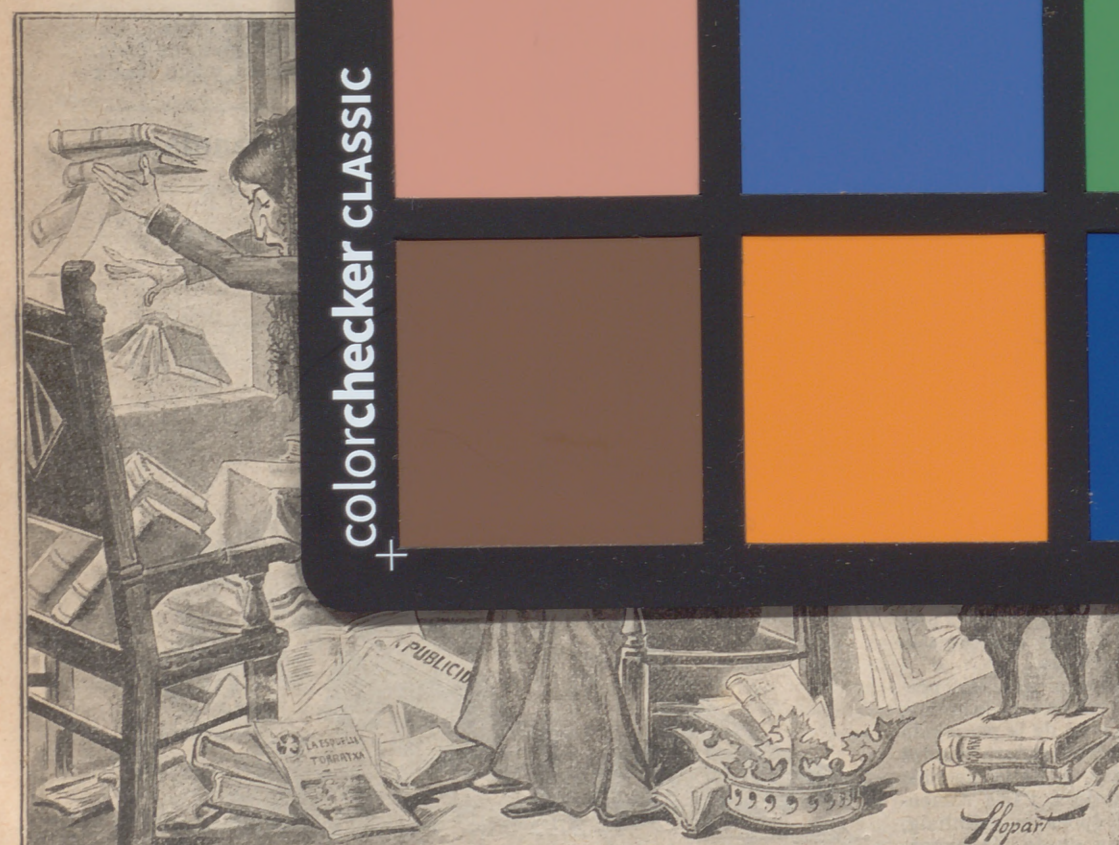

—Trenta

—Mossen Pat...
—Esperemno...
la iglesia fins que

Una

—Al foch aquests llibres, al foch! Tot això no fa mes que pervertir las conciencias y portar animetas al infern.

4.º ROMBO.—
M
C
A
P
A
C
U
R
I
A
M
A
R
O
E
L
L
A
R
I
E
R
A
A
L
A

ENDEVINALLAS

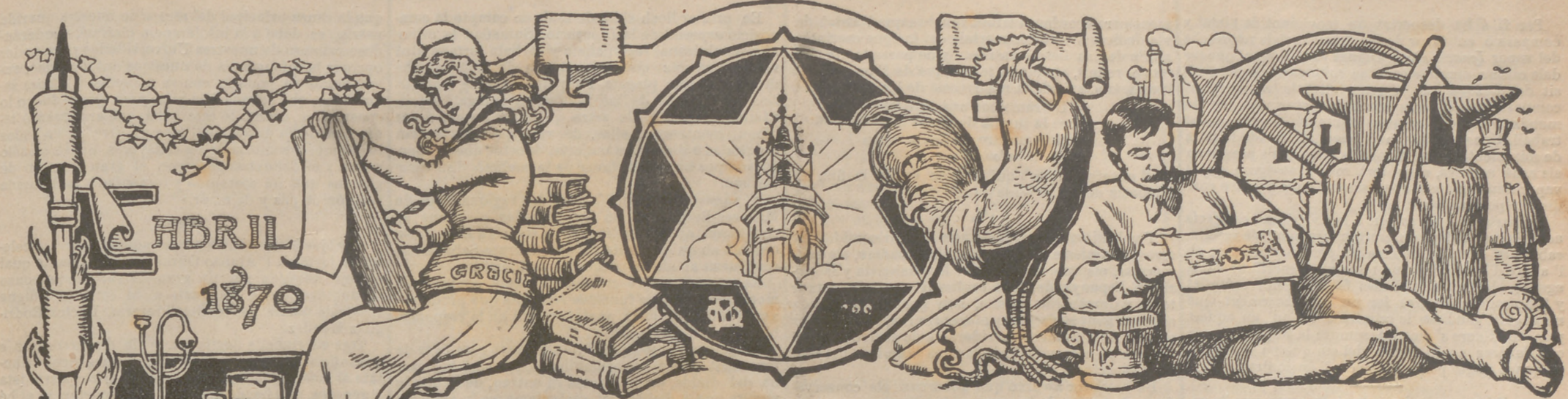
XARADA
Si 'm vols, Pero, creure á tres,
no fassis més geroglífichs,
que t' creus que son magnífichs,
y, noy, no valen pas res.
Pero ja veig qu' ets prou ase
para apurar la paciència
de qui en la «correspondencia»
te respón: no fa per casa.
Com no hi entens tera-primera,
la resposta es natural.
Té deus pensar qu' es igual
que cavar ó batre á l' era!
Quedat á hu-cinch, res te costa;
no fassis més trenca caps
que perquè resulten ayaps,
te donan mala resposta.
No 't fiquis en hu-ter-quinta
d' onza varas, y vourás
com aixís l' estalviaria,
tempa, plomas, paper y tinta.
Cítidat més de conservar
las terras que posseixes;
de lo contrari, menyeres
que 't portin á fusellar.
Ara que l' agricultura
està en época total,
dedicatli, més te val.
Pero... primat qui 't detura
en ta mania d' escriure
trenca-caps per LA CAMPANA,
para que cada semana
—hi fassin un tip de riure!
Si aquesta dos-quatre-cinch
xarada, al cor te quart-dos,
fins me sentiré orgullós,
y sabs que d' orgull no 'n tinch.
Fug d' eix hu-ter, ó sino
ni pdrás fins la xaveta,
y creu al teu servició
que t' apréciu de debó.

SAMUEL GRAN É IGBUETA
ANAGRAMA
ENTRE AMO Y CRIAT
A don Primitiu
li cau á la tot
un mosquit.
—Janot.
(Crida imperatiu).
Cam! fa aquest plat
y tot un de net.
—Ja vaig, senyorot.
Qué s' enfada aviat.
Vés... ¡Per un mosquit!
—¿Que vols dir?
—Home, es clar.
¡Llensá aquest menjar
que costa un senti!
A tu vas de vi vell
una mosca hi havia,
y... quan me 'l bevia
era mosca tell.

ALEX IV, el Foti
TRENCA CLOSCAS
D. MANEL SOQUES SERS
VALLS
h aquestas llettras el títul de una composició
inmortal Joseph Anselm Clavé.
ENRICH TOSAS
GEROGLÍFICH
+
+
+
T IDI
+
+
T APRO
FIT
I
XECH DE LLANSÁ
RESPONDENCIA

Paco Costa, Nov de Pallejá, el Faigós, Un
Camimura, F. Troc San, Un menja Elarías,
ens, Manel Branera, Fregoli, Ramón Canon
pins de Premiá, Barbé Tranquil, Joseph Gi
y Enrich Ordanya: ¡Qué s' hi farà!
Enamorat de Nami Co San, F. Joanet, J
basta Bosch, A. Llauredó Monseny, Antón
E. Palhosa: Regular.
Andrestio: Anirà una cosa ó altre.—P. M.
a fat molt poca gracia.—E. Palhosa: Gracia
sch s' ó.—Andrestio: Re'uts els traballe, S
e bonament se pugui.—P. J. Pissarra: No
urs.—J. Moret de Gracia: N' hi ha algú de
ós.—Carlos d' Alfonso: No 'm convens res
via.—Comabell: El hetroero es lo qu' está
ibvix.—Félix Canas: Bravissimo. Vosté es in
Aseib: No 'ns xoca, la veritat.—Mr. Gi
hi embrutem ab aqueixas menudencias—
de la Baimunda: Per ara no vá, pero no 's desanimi que
vosté farà ver-os bon fetas.—Samuel Gran é Irurusta: Gra
cias.—J. M. R.: El dibuix, com é croquis va bé; pero,
no es publicable.—M. J. Cortés: Filosofia pura. ¡Adiós
Epcuri!—Tallé O. K. Bastant mal girbats.—Joseph Ros
lló: Estú molt bé. Tindrén en conte lo que 'ns diu. La
d' avuy també marxá com cal. El número extra no conté
sino assumptos rferents al Quixot; y molta cosa s' ha
bagut de quedar en terra.—J. Costa Fomés: Ebut y ar
xivat. Alló de 'n J. B. de que li va parlar en Jepsus ja s
al carrer.—J. E., J. A., J. S., J. O., P. B., J. M., J. R.
P. y S. P.: Las cartas que 'ns remeten no 'ns tenen útil
tat, per varis motius.
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olim, número 8
Trenta Ch. Lorrillera y C.º

SOLUCIONS
A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO
1.º XARADA INFANTIL.—San-ta-Ma-ri-a.
2.º ANAGRAMA.—Cabra—Barca.
3.º TRENCA-CLOSCAS.—El pobre Valbuena.—Iris de peys.

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

PRIMER DE MAIG DE 1905
40,000 obrers en vega

—Empaytats per la miseria, vivint del ayre del cel, el Primer de Maig, nosaltres ja fa temps que 'l celebrem.

LA SENMANA DE DIJOURS A DIJOUS

LA manifestació obrera celebrada á Madrid el passat diumenge, resultá imponent per lo numerosa y admirable per lo ordenada. Una vegada més s' ha posat en evidencia l' aptitud del poble pel ple exercici dels seus drets, que contrasta ab la conducta arbitraria dels governs monárquichs

tan inclinats sempre á cohilibris y atropellarlos. Per quin motiu el dret de manifestació, tan legítim com els demés consignats en la Lley fonamental del Estat, ha de trobar en els governants las trabas més absurdes y 's rezels més injustificats? Qui ignora avuy que 's únichs perturbadors del ordre públich solen ser sempre en aquests casos els agents de la autoritat?

tan consumint en las celdas de la Presó modelo, un número de operaris, que exhalan en vá las sevas queixas. Per qué no adelantam els procediments judiciales? Temps de sobra hi ha hagut desde llavoras para depurar las responsabilitats que pugin resultar contra qui sigui que las haja contratas. Y no obstant, son molts els qu' están entrant sense mercé xella, la pena anticipada d' una reclusió, que 's aisa del món y que deixa á sas familias en el desamparo y en la miseria. La ignocencia perseguida en aquesta forma ha de sentirse indignada y exacerbadá, y aixís es com lluny d' apaygarse se van

enconant els odís socials. La llegenda de una gran conspiració inventada per autoritats afanyosas de contrenre mérits no té base ni fonament, y á horas d' ara deu haverse desvanecut per complert. ¿A qué, donchs, prolongar per més temps la reclusió de personas que ni presents se trobavan en el lloch de las ocurrencias? S' ha observat que casi sempre son els mateixos individuos els que pagan la festa. Víctimas de las suspicacias policíacas no 's comprén ni s' explica que pugun serho també de las incomprendibles demoras de la justicia histórica.

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

PRIMER DE MAIG DE 1905
40,000 obrers en vaga

—Empyats per la miseria,
vivint del ayre del cel,

el Primer de Maig, nosaltres
ja fa temps que 'l celebrém.

LA SENMANA DE DIJOURS A DIJOURS

La manifestació obrera celebrada a Madrid el passat diumenge, resultà imponent per lo numerosa y admirable per lo ordenada. Una vegada més s'ha posat en evidència l'aptitud del poble pel ple exercici dels seus drets, que contrasta ab la conducta arbitraria dels governs monàrquics

tan inclinats sempre a cohibirlos y atropellarlos. ¿Per quin motiu el dret de manifestació, tan legítim com els demés consignats en la Lley fonamental del Estat, ha de trobar en els governants las trabas més absurdas y 'ls rezels més injustificats? ¿Quí ignora avuy que 'ls únichs perturbadors del ordre públich solen ser sempre en aquests cassos els agents de la autoritat?

Y a propòsit de perturbacions del ordre. Desde 'l meeting del Palau de Bellas Arts de Barcelona, s'es-

tán consumint en las celdas de la Presó modelo, un número de operaris, que exhalan en vá las sevas queixas. ¿Per qué no adelantan els procediments judiciales? Temps de sobra hi ha hagut desde llavoras pera depurar las responsabilitats que puguin resultar contra qui sigui que las haja contretas. Y no obstant, son molts els qu'están sufrint sense merèixer-la, la pena anticipada d' una reclusió, que 'ls aisla del món y que deixa a sas familias en el desamparo y en la miseria. La ignoscencia perseguida en aquesta forma ha de sentirse indignada y exacerbada. Y aixís es com lluny d' apayvagarse se van

enconant els odis socials. La llegenda de una gran conspiració inventada per autoritats afanyosas de contreure mèrits no té base ni fonament, y a horas d' ara deu haverse desvanescut per complet. ¿A qué, donchs, prolongar per més temps la reclusió de personas que ni presents se trobavan en el lloch de las ocurrencias? S' ha observat que casi sempre son els mateixos individuos els que pagan la festa. Víctimas de las suspicacias policíacas no's comprén ni s' explica que puguin serho també de las incomprendibles demoras de la justicia històrica.

REPICHS

UÉ no ho saben? La vigília de Pasqua, á la nit, Barcelona estava sobre un volcá, sense sa-oerho. ¡Quin perill més tremendo hem corregut!

Mentres las collas anavan pels carrers cantant caramelles, no faltava qui estava preparant un alsament carlista.

El plan tramat era terrible. Els conjurats havían de sorprendre un físelato de consuns de las Corts de Sarriá, apoderarse de totas las armas, inclús las burxas dels burots, y invadir de dret la capital.

¡Quin horror!

Afortunadament, ja que la policia dorm, la Providencia vetilla.

Y volgué la Providencia que un dels conjurats, jove barbamech y fill de bona familia, escrigués als seus papás una carta de despedida, manifestantlos que 'ls carlins havían decidit alsarse y que se'n anava ab ells.

Els papás desconsolats acudiren ab la carta al gobernador, suplicantli ab llágrimas als ulls que 'ls ajudés á recobrar el *niño perdido*.

Y en efecte: van trobarlo. La partida s' havia de compondre de no sé quants mils tremendos; pero á la hora senyalada, no hi acudiren á la cita més que tres...

Els necessaris pera cantar alló de la sarsuela bufa:—Ya somos tres, trees, treees!..

Els papás del jove, involuntari delator dels plans carcundas, podían y devían correspondre als seus entusiasmes de una manera digna y apropiada.

¡No era la nit de Pasqua la senyalada pera la sublevació?

Donchs li havían de regalar la mona. Una mona ben grossa y ben esponjada; pero sense ous.

Llegeixo:
«Dentro de poco habrá otros globos en Madrid, entre ellos uno que se llamará Alfonso XIII, adquirido por el Aéreo-Club.»

Creuquin que m' agradaria trobar-me á Madrid no més que per una cosa: pera veure com aquest globo s' infla, s' enlayra, 's desinfla y cau.

Res, capritxos!

En Garcia Alix se 'ns ha tornat bromista. Tant es aixís que ja fins fa frases, que ni en Maura.

A propòsit de la reunió de Corts, assegurava que la majoria estarà al costat del govern. «Me inducen—deya—á creerlo así una porción de síntomas, y por si así no fuera, ya sabe la mayoría que con esta compañía se acaba el abono.»

¡Vels hi aquí una companyia tan segura de las sevas facultats que ni gosa á alsar el teló pera presentarse al públich!

¡Qué més té que l' abono s' acabi ó no s' acabi, si tampoch se donan funcions?

Días enrra va efectuarse á las Corts de Sarriá l' enterro civil del conseqüent republicá Sr. Soriano.

Ab extranyesa de tots els que hi assistiren, se presentá un ensotanat, provist de totas las eynas de acompañar morts al cementiri, ab la pretensió de convertir en católich aquell acte purament civil. Totas las protestas sigueren inútils pera esquivarlo: ell continuá com si tal cosa, darrera la comitiva, remugant el gori-gori. Gracias á la prudencia dels acom-

panyants no 's va armar un conficte, porque, com deya un dels presents, parodiand uns famosos versos d' en Serafi Pitarra:
«Ja té sort que estém de veda y no 's poden matar corbs.»

Un corresponsal del *Avi Brusi* feya notar l' altre día que s' ha operat un cambi radical en el llen-guatje d' en Canalejas y dels que l' segueixen, quan parlan de la persona del rey y de la institució monárquica.

«El origen de la mutación—diu el corresponsal—débese, según parece, al sinnúmero de deferencias que S. M. el rey ha tenido con el ex ministro demócrata, durante la última parte de la reciente excursión.»

Aixó es lo que fan els gossos quan les hi passen la mà pel llom: posan els ulls tendres y remenan la quía.

Y aixó que á D. Paco encare no li han deixat tastar el formatje.

El día que li posin á la boca ja cal que 'ls que s' escayguin á trobarse darrera d' ell s' apartin.

La quía, de tant remenarse, se li despendrà, y podrian pendre mal.

A descuyts y deficiencias del arcalde perdigot de Sant Feliu del Llobregat, es deguda l' agravació que ha tingut en aquella hermosa vila, la epidemia variolosa.

¡Bon recort del seu mando haurá deixat el senyor Batllori!

Un recort *grabat* en la cara de un bon número de vehins.

La Fé va de capa cayguda. Al Ofici del Dijous Sant, celebrat á la catedral de Barcelona, no hi van assistir més que tres regidors y l' arcalde Lluch.

De manera, que ni tan sols van poder arribar á quatre soldats y un cabo.

L' arcalde de Manresa, Sr. Armengou, va expulsar á un notari del saló ahont se celebrava la Junta del Cens pera la rectificació de las llistas electorals, alegant que la sessió havia de ser secreta.

El Sr. Armengou blasona de acérrim católich; pero no pot veure als dipositaris de la *Fé*... pública. Será porque de *Fé* 'n té tanta, que no pot consentir que ningú 'n dongui.

Ja no va á Valencia. Diu un ditxo de la terra: «Si vols ser bisbe, posat' ho al cap.»

Pero aquest ditxo aplicat al cas particular d' en Nozaleda, s' ha de traduir aixís: «Si vols ser bisbe de Valencia, posat' ho als peus.»

Y per lo que pugja ser, apreta á corre.

¡Ay Senyor! ¡Y qué dirá en Maura en vista de aquest fracás?

¡Qué volen que diguil!

—Els católics de la cinia ara puján, ara baixan. Quan jo podia vaig fer tot lo imaginable pera sortir-me al la meva... Pero avnyl... ¡Ay! Avuy apenas me llamo Toni.

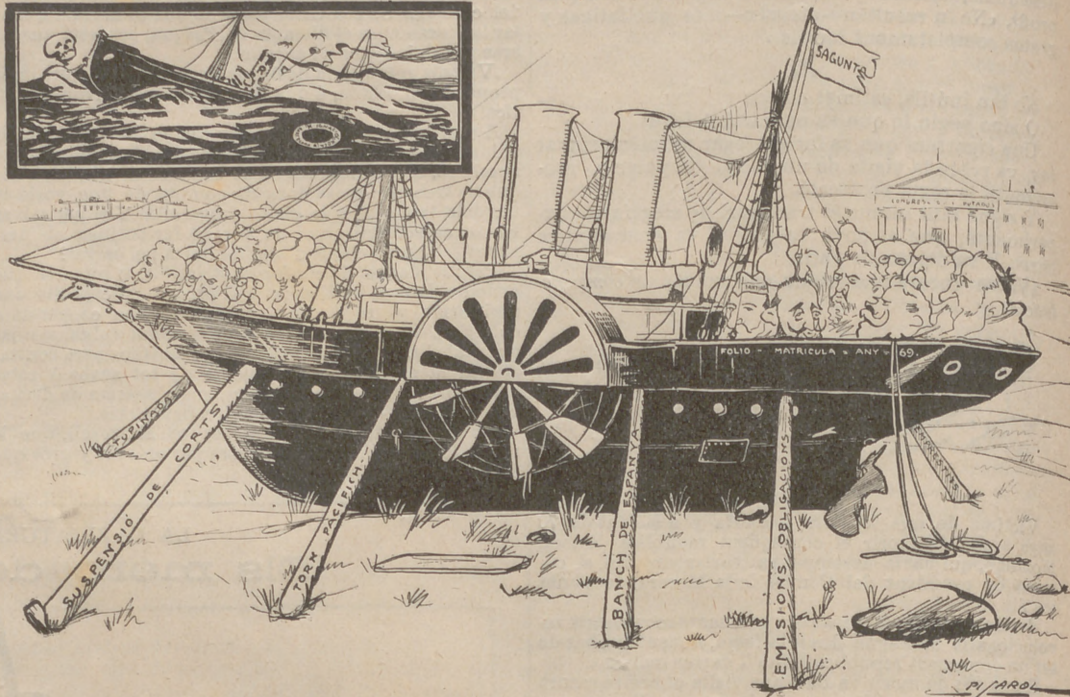
Un diputat modelo.

Mister Enrich Tollemache, representant en la Cámara dels Comuns de un districte de Inglaterra.

Días enrra s' presentá davant dels seus electors, donantlos compte del seu mandat en els següents termes:

«Senyors: podeu ben alabarvos de tenir un diputat únich en el seu género. Vint y quatre anys fa que tinch l' honor de representarvos, y en tot aquest temps ni una sola vegada he fet us de la paraula en el Parlament.»

Barcos

Els que 's perden y 'ls que s' haurían de perdre.

Els electors van tributarli una ovació.

Quan el Sr. Torres Mut s' enteri de aquest fet, sens dupte dirá:

—Com aquest diputat procedia jo. Ni una sola vegada vaig dir en el Congrés «aquesta boca es meva.» Y á pesar d' aixó no 'm varen reelegir. ¿Per qué no havia de naixer á Inglaterra?

SOLUCIONS

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO**
- 1.ª XARADA.—Ca-la-mi-to-sa.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Sopa.—Poso.
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Los nets dels almugóvers.
 - 4.ª GEROGLIFICH.—Com més estudias, més t' aprofitas.
- Han endavinat totas ó part de las solucions corresponsants al número anterior els cavallers: Francisco Mascort, Un que 's desitja menjá un frare, J. A. Rana, Francisco Pined y B. Jimenez Pissarra.

ENDEVINALLAS

XARADA
SÚPLICA AL SR. BATLLE

Senyor Batlle: escoltim un rato no més; que, ab poch ó molts modos, jo li contaré si es que podem vífurer en el pas que aném.

Si surto de vespres, quan soch al carrer, qualsevol *mossaiga* m' afana 'ls diners; si compro frioleras, m' estafan del pes. M' enganya la dona; m' estafa l' burgés. De moneda falsa jo 'n tinch un femer que no la puch vèndrer ni á cal calderer.

Ara, aquesta tarde, m' estava *tercer-tombat* *hu* de casa y, sens cumpliments, m' entra: dos granujas á dintre mateix.

ab una clau falsa que portavan ells.

Tres-girat notarho agafó *tercer total* y engagentlos un tret, el *primer-segón* m' ha fet falla. Al ser descuberts han fugit escalas avall com llebrers.

Tanta vigilancia que 'l poble paguém, ¿vol dir ahont se fica quan s' ha menester? Vosté que deuria estar més atent á las nostras queixas, jamay compareix *tercera tombada* despaig ni á tres gent, no pot escoltarla, per posar remey á tots els abusos que se 'ns están fent.

Miri... senyor Batlle, que tots ja n' estém fins á las sabatas molt tips de vosté. Y jo, que no gasto gayres cumpliments, al qui ab mí 's proposá li faig jurament d' enviarlo á can Tunis sens pensarm'hi més.

ALEX VOLELIL

MUDANSA
Bona cuynera vol ser la Tot de cal senyor Matas; y total bé las patatas encare no arriba á fer.

F. JOANET

GEROGLIFICH

O O O
I
R I I
I
II II
DII DII
S
O N

ENEMORAT DE NAMI OO SAN

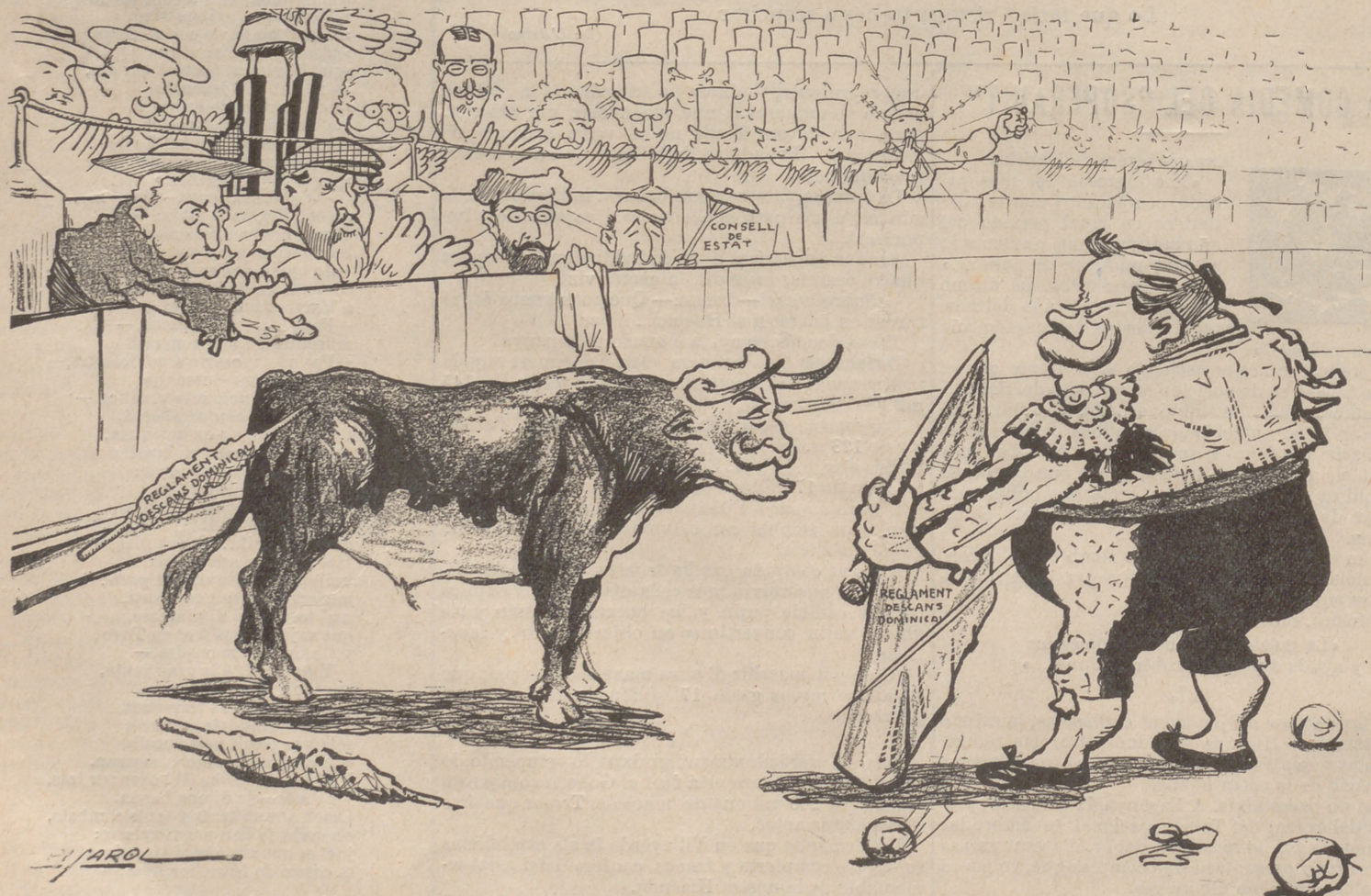
CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. S. Gastador del Regiment Espanya, P. Senargus, Manel Branera, No t' entench, José Guibert, F. M. Ul, Francisco T., J. A. Rana, Joan Via de cal Marcó, Joseph Frató, Joseph Rosell y Enrich Tosas: A la panera!

Cavallers: Un que la sab llarga, Francisco Moliné, Joseph Rahóns, F. Mascort, Xech de Llaná, Antón Cararach, Enrich Ordanyá, Enrich Tosas y Joan Via de Vilafranca: De repuesto.

Cavaller: Samuel Gran é Irurueta: Lo destinat al centenari del Quixot no ha arribat á temps.—Joseph Gill: El dibuix adoleix de inexperiencia. Treballi sens descansar, y amunt y crisi!—Noy de Pallejá, el Faiges: Aixó encare no va prou bé. ¡Pit y fora!—Tallé Osk: Alguns d' ells son molt coneguts.—B. J. Pissarra: Potser vagi algun epigrama.—Els VII Pecats Capitals: No 'ns convé.—M. T.: Es de lo mes dolent que corra.—Ignosent Asens: Entra en cartera el xiste.—Caramelo Claris: No hi ha ni mica d' enginy.—J. Costa Pomés: Gracias per tot.—N. N.: L' acudit es aprofitable.—Joseph Ur-tueta: Els cantars podran ser bilingües, pero no tenen gayre d' alló que 'n dihém solta.—Jaume Ribó: Las endevinallas no marxán.—J. F. A., B. P., J. O., S. G., Un republicá, P. V. y J. B.: No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns remeten, per distintas rahóns.

Reforma del reglament del Descans dominical

—Embesteix, maco, embesteix, que 'ls valents ja no m' espantan: precisament la reforma l' he feta per torejarte.

¡Atenció!

DISSAPTE QUE VÉ, 6 DE MAIG
NÚMERO EXTRAORDINARI
DE
La Campana de Gracia
dedicat al tercer centenari
DE
DON QUIJOTE

Profusa ilustració — Text variadíssim
EL QUIJOTE dintre de la política.
La política dintre de *QUIJOTE*.

8 págines * 10 céntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª